

Miłość, poświęcenie, jedność

Dyskurs Bhagawana Śri Sathya Sai Baby wygłoszony 25.12.1990 r. z okazji świąt Bożego Narodzenia w audytorium Purnaczandra

Ucieleśnienia boskiej miłości!

Istnieje Stwórca tego wspaniałego i pięknego wszechświata, złożonego z ruchomych i nieruchomych przedmiotów. Jest wszechwiedzący, wszechmocny i wszechobecny. Ludzie oddawali Mu cześć jako Bogu o wielu imionach i postaciach.

*Przez muzułmanów wielbiony jako Allah,
przez chrześcijan – jako Jahwe,
przez wisznuitów – jako lotosooki Pan Wisznu,
przez wyznawców Pana Śiwy – jako Śambhu.
Jedyny, który obdarza zdrowiem i bogactwem.
Otaczajcie Go czią jako jedyną Najwyższą Wszechogarniającą jaźń.*

Poczucie jedności, współczucie i oddanie są istotne dla każdego człowieka. Aby krzewić te święte wartości niektóre wielkie dusze dążyły do ustanowienia różnych religii. Religia nie jest ograniczonym pojęciem. Celem religii jest rozwijanie charakteru człowieka i udzielanie mu podstawowych wskazówek, aby żył prawym życiem. Religia uzewnętrznia człowieczeństwo w człowieku i pozwala mu żyć w harmonii z bliźnimi. Tworzy więź między człowiekiem a Bogiem. Przejawia jedność, która leży u podstaw różnorodności w świecie.

Miłość, poświęcenie, służba i prawość to cztery fundamenty religii. Religia przejawia boskie i wzniosłe uczucia w człowieku i sprawia, że służy on społeczeństwu. Wyzwała w ludziach wszystko to, co wspaniałe, pełne błogości i dobre oraz wyraża jedność ludzkości.

Całkowicie godne pożałowania jest to, że religię, która ma takie szlachetne i święte cele, rozumie się i praktykuje w ograniczony sposób oraz szerzy się jako ograniczoną wiarę.

Religia jest jak podstawa, która podtrzymuje całą ludzkość. Założyciele religii, mając na uwadze rozpowszechnianie subtelnych tajemnic religijnych wyznań, określili pewne zasady postępowania i przekazali ludziom swoje przesłanie.

Czego nauczają religie?

Buddyzm głosi, że prawda i niekrzywdzenie to fundamentalne wartości niezbędne do porzucenia iluzji i osiągnięcia czystości w życiu.

Chrześcijaństwo twierdzi, że wszyscy są dziećmi Boga i że powinni żywić do siebie braterskie uczucia. Jezus oświadczył: „Wszyscy są jednym, więc bądź jednaki dla wszystkich”.

Według islamu, z duchowego punktu widzenia wszyscy są członkami jednej rodziny. Modlitwa jest najlepszym sposobem na zapewnienie pokoju i bezpieczeństwa w społeczeństwie.

Cesarz Manu oznajmił: *Thyajeth deham kulasjarthe; kulam dżanapadaszarthe* – człowiek musi być przygotowany na to, aby poświęcić własne ciało dla dobra swojej społeczności, a swoją społeczność dla dobra narodu. Dharmasasty cesarza Manu zakładały, że najważniejsze jest dobro społeczeństwa.

Upaniszady głosiły: *Sahasraksza sahasra pad* – Bóg ma tysiące oczu i tysiące stóp. Wszystkie oczy są Jego, wszystkie stopy są Jego i wszystkie ręce są Jego. Takie było przesłanie Upaniszad. W ten sposób podkreśliły one jedność całej ludzkości.

Dla człowieka najistotniejsze jest pojęcie zbiorowości, a nie indywidualności. Nikt nie może żyć na tym świecie w pojedynkę. Musi pielęgnować poczucie wspólnoty, jeśli pragnie żyć w pokoju i w szczęściu.

Sahana wawatu; sahana bunaktu; sahawirjam karawawahaj – żyjmy razem, walcmy razem, wzrastajmy razem w radości i harmonii. Tak uczyły starożytne Wedy.

Wielkość jedności i czystości

Oczywiste jest, że w ten sposób wszystkie religie propagowały jedność, aby krzewić dobro w społeczeństwie. Pomyślność świata wiąże się z dobrem społeczeństwa. Samorealizację i samopoznanie można osiągnąć jedynie przez społeczne działanie. Niestety, obecnie społeczeństwo nęka ją spory, chaos i konflikty.

Wszystkie religie głosiły wielkość duchowej czystości. Wszystkie religie wzywały ludzi do trzymania się ścieżki prawdy. Nauczały również, że dobre cechy są człowiekowi niezbędne. A zatem, jeśli istota wszystkich religii jest ta sama, jeśli wszystkie święte księgi głoszą tę samą prawdę, jeśli cel wszystkich ludzkich wysiłków jest jeden, gdzie znajduje się podstawa wszelkich różnic? Drogi są różne, ale cel jest jeden i ten sam.

Oznaką upadku człowieka jest to, że mimo tych prawd angażuje się w konflikty i zamieszanie z powodu różnic religijnych. W czasie ulewy padająca woda jest czysta. Deszcz pada na góry, równiny, rzeki, morza... W zależności od obszaru, przez który przechodzi woda deszczowa, jej nazwa i forma podlega zmianom. Wskutek tych różnic nie należy myśleć, że woda sama w sobie różni się zależnie od miejsca, gdzie pada. W oparciu o nauki założycieli różnych religii, z uwagi na wymagania czasu i okoliczności poszczególnych krajów oraz na specyficzne potrzeby zainteresowanych ludzi, określono pewne zasady i normy. Z tego względu nie należy uważać jednej wiary za lepszą, a innej za gorszą. Podstawowym obowiązkiem człowieka jest pamiętać o tych świętych prawdach i przestrzegać ich w swoim życiu.

Prawda, piękno i dobro

Prawda jest fundamentalną zasadą. Wszystkie religie głoszą, że nikt nie powinien złamać danego słowa, że człowiek powinien dotrzymać złożonej przysięgi, uważać swoje słowa za oddech życia i że spełnianie obietnic jest największym skarbem – taka była podstawowa nauka wspaniałego prawodawcy, cesarza Manu (autora Dharmasasty).

Platon był najlepszym spośród uczniów Sokratesa. Uczniem Platona był Arystoteles. Uczniem Arystotelesa był Aleksander Macedoński. Platon rekomendował system polityczny zbudowany na moralności, prawości i wzajemnym zrozumieniu, sprzyjający pomyślności społeczeństwa. Największą wagę przywiązywał do prawdy, piękna i dobra – podstawowych cnót. W Wedach te trzy wartości zostały określone jako satjam, śiwam i sundaram. Tym samym, chociaż używa się różnych słów, ich podstawowe znaczenie jest to samo. Dyscyplina duchowa polega na rozpoznaniu jedności kryjącej się w pozornej różnorodności, oraz na uświadomieniu sobie swej wewnętrznej boskości.

Miłości nie powinno się ograniczać do ludzi

Kultura mieszkańców Indii zawsze utrzymywała wyższość wiary w Boga. Stała na stanowisku, że na świecie nie ma nic, czego by Bóg nie przenikał. Od kamienia po diament, od źdźbła trawy po kwitnący lotos, od mrówki po słońca – wszystko uważano za przejaw Boga. Kultura indyjska szerzyła pogląd, że miłości nie powinno się ograniczać tylko do ludzi, lecz rozciągać na wszystkie istoty i przedmioty w całym stworzeniu. Ignoranci, którzy nie zrozumieli tej wielkiej prawdy, wyrażają się pogardliwie o Hindusach jako o ludziach oddających cześć kamieniom, drzewom, węzom i im podobnym. W oczach Hindusa każdy przedmiot jest dziełem Boga. *Sarwam khalwidam brahma* – wszystko to jest brahmanem. *Sarwam wisnumajam dżagat* – Wisznu przenika wszechświat. Te wedyjskie twierdzenia głoszą jedną prawdę. W żadnym innym kraju nie znajdziecie takiego uniwersalnego wszechogarniającego, świętego stwierdzenia. Obejmuje ono szerokie pojęcie sprawiedliwości społecznej. W żadnym innym kraju nie spotkacie się z taką świętą ideą.

Chociaż wszystkie religie głosiły te prawdy o jedności i równości (samatwam), ludzie nastawieni egoistycznie interpretowali je pływko do swoich własnych celów oraz szerzyli konflikty i nieporozumienia wśród różnych ludzi. Tego, kto jest jedynie biegły w świętych pismach, nie można nazwać osobą posiadającą wiedzę i mądrość (panditem). Nawet nauczyciela Wed, śastr i puran nie można uważać za pandita. Sama wiedza nie czyni z człowieka pandita. Biegłe opanowanie języka nie zapewnia tego tytułu. Gita mówi: *Pandita samadarsina* – panditami są ci, którzy postrzegają jedność wszystkiego. Jedynie osoba, która posiada takie widzenie jedności może zostać uznana za pandita. Dlatego powinniśmy patrzeć na wszystkie religie z jednakowym szacunkiem (samadrishti). Żadnej religii nie wolno krytykować ani znieważać. Trzeba chłonąć słodką esencję z nich wszystkich.

Istotą wszystkich religii jest zasada jedności i zasada miłości. Gdy pielęgnujecie tę zasadę miłości, nie ma miejsca na nienawiść.

Egoizm wywołuje konflikty

Obecnie religię uważa się za przyczynę wszelkich konfliktów, przemocy i smutku na świecie. Jednak religia (matham) ich nie wywołuje. Za wszystkie spory odpowiadają egoistyczne umysły (mathulu). Czy w krajach monoteistycznych nie występują waśnie? W Iranie i w Iraku ludzie wyznają tę samą wiarę islamską. Co jest powodem konfliktu między nimi? Jaka jest przyczyna sporów między krajami, które wyznają chrześcijaństwo?

W Indiach, wszyscy są Hindusami. Jednak dlaczego istnieją między nimi nieporozumienia? Gdy zastanowimy się głębiej nad tym pytaniem, dojdziemy do wniosku, że religie nie są prawdziwą przyczyną tych konfliktów. Wywołują je wyłącznie umysły

ludzi nastawionych egoistycznie. Nosząc strój wiary te pełne egoizmu osoby wszczynają spory między ludźmi.

Ucieleśnienia boskiej miłości! Jeśli pragniecie zdobyć prawdziwy pokój na świecie, nie powinniście żywić niechęci do żadnej religii. Musicie utrzymywać moralność (niti) nad swoją społecznością (dżati). Musicie pielęgnować dobre uczucia, które są ważniejsze od religijnych przekonań. Wzajemny szacunek (mamata), równość (samata) i wyrozumiałość (kszamata) to podstawowe wartości niezbędne każdemu człowiekowi. Jedynie osobę, która posiada te trzy wartości, można uważać za prawdziwego człowieka. Ważne jest, aby każdy pielęgnował te trzy święte cnoty.

Starajcie się żyć w harmonii

W jaki sposób wewnątrz każdej religii powstały różnice? Po odejściu założycieli tych religii, wyznawcy wypaczyli ich nauki i spierali się między sobą z powodu perspektywy otrzymania egoistycznych korzyści. Z upływem czasu, w każdej religii nastąpiły rozłamy i uformowały się odrębne sekty. Jest to skutek indywidualnych, egoistycznych pobudek, a nie wina pierwszych założycieli.

Przed wszystkim ludzie muszą pozbyć się egoizmu i egocentryzmu. Muszą rozwijać w sobie miłość, wyrozumiałość i współczucie. Muszą starać się żyć w harmonii. Tylko wtedy możemy utrzymywać, że jesteśmy zwolennikami pokoju w narodzie oraz dobrobytu na świecie. Przewodnią zasadą powinna być służba. Nie powinno być miejsca na jakiegokolwiek różnicę w wypełnianiu służby. Jeśli pragniecie służyć społeczeństwu, musicie przygotować się na poświęcenie swoich indywidualnych i wspólnych interesów. Jedynie takie poświęcenie uszlachetni wasze życie. Wedy jednoznacznie głoszą, że nieśmiertelności nie można osiągnąć w żaden inny sposób, jak tylko dzięki poświęceniu.

Boże Narodzenie w Prasanthi Nilajam

Aby szerzyć to przesłanie równości, armia wielbicieli Sai musi się przygotować. Dzisiaj w Prasanthi Nilajam zgromadzili się przedstawiciele różnych wyznań. Mówią różnymi językami. Należą do różnych tradycji. Jednak wszyscy żywią jedno przekonanie, jedną ideę – miłość.

Święta Bożego Narodzenia obchodzi się w wielu krajach z wielką pompą, wesołością i z hucznymi zabawami. Powinniście zwrócić uwagę na jedną rzecz. Nigdzie na świecie nie świętuje się Bożego Narodzenia w taki sposób, jak w Prasanthi Nilajam. Ludzie pochodzący z różnych krajów, należący do rozmaitych wyznań i kultur, gromadzą się wspólnie, aby oddać cześć Bogu i obchodzić te święta w świętej atmosferze, której nie można znaleźć nigdzie indziej. Ten nastrój powinno się roztaczać na wszystkie kraje.

Boże Narodzenie obchodzone jest w Stanach Zjednoczonych, w Niemczech, we Włoszech i w innych państwach. Lecz jak się je świętuje? Spożywając obfite posiłki, pijąc i jedząc oraz marnując czas. Tutaj także pozwalacie sobie na picie. Ale czym jest to, co pijecie? Upajacie się czystą boską miłością. Jest to miłość, którą musicie ofiarować światu.

Nie podtrzymujcie jakichkolwiek różnic religijnych. Praktykujcie przesłanie, które tutaj otrzymaliście i dzielcie się błogością swoich doświadczeń z innymi. Nie wystarczy pouczać innych.

Każdy powinien rozwijać w sobie oddanie i poświęcenie. Życie pozbawione oddania jest bez wartości. Jeśli człowiek nie okazuje swojej wdzięczności Stwórcy, jaki pożytek ma jego życie? Czy nie powinniście okazać odrobinę wdzięczności Bogu, który za pomocą natury i żywiołów obdarzył was takimi wielkimi dobrodziejstwami? Wdzięczność powinna być oddechem życia człowieka.

Założyciele religii poznali te prawdy i rozpowszechniali je jako ideały dla ludzkości. Musicie z całego serca przestrzegać tych nauk. Samo czytanie Biblii lub recytowanie Koranu, Bhagawadgity lub intonowanie Granth Sahib nie zasługuje na pochwałę. W codziennym życiu trzeba praktykować podstawowe nauki zawarte w każdym z tych tekstów.

Spłacanie długów jest świętym obowiązkiem

Sokrates zebrał kiedyś wokół siebie młodych ludzi i objaśniał im, jak rozpoznać to, co przemijające, od tego, co trwałe. Powiedział im, że tylko ci, których cechuje oddanie i poświęcenie, mają prawo sprawować władzę. Władca powinien pozostać wierny prawdzie i okazywać swoją wdzięczność Bogu. Mając wybujałe ego nie powinien zapominać o Wszchemogącym. Ci, którzy nie lubili nauk Sokratesa, kierowali przeciwko niemu oskarżenia. Gdy został skazany na śmierć, postanowił umrzeć wypijając kielich cykuty z rąk swoich uczniów. Przed śmiercią powiedział im, że nikt nie powinien umierać pozostawiając za sobą niespłacone długi. Jednemu uczniowi oznajmił, że jest winien koguta swojemu przyjacielowi i poprosił go o spłatę długu.

Podobnie prorok Mahomet rzekł swoim uczniom, aby przed jego śmiercią oddali pieniądze, które jest winien poganiaczowi wielbłądów. Spłatę długów uważa się za święty obowiązek każdego Hindusa. Hariścandra wyrzekł się wszystkiego, aby dotrzymać danego słowa.

To pokazuje, że wszystkie religie podkreślały wielkość prawdy, poświęcenia i poczucia jedności. Nauczcie się żyć w miłości i w harmonii ze wszystkimi członkami waszego społeczeństwa. To podstawowa nauka chrześcijaństwa i islamu. Guru Nanak wolał wspólne modlitwy od indywidualnych modlitw w odosobnieniu. Gdy wszyscy ludzie zjednoczą się, aby modlić się do Boga, ich modlitwy stopią Jego serce. W dużym zgromadzeniu musi znaleźć się przynajmniej jedna osoba, która modli się z czystym sercem. Taka modlitwa dotrze do Boga. Dlatego wielbiciele powinni brać udział we wspólnym śpiewaniu bhadżanów. Powinni uczestniczyć w służbie społecznej i angażować się w życie społeczeństwa. Jest to najszlachetniejsza droga.

Pielęgnujcie miłość. Miłość jest postacią Boga, a Boga można urzeczywistnić tylko dzięki miłości. Spośród niezliczonych imion nadawanych Bogu, jedynym, które należy otaczać największą czcią, jest istnienie-świadomość-błogość (sat-czit-ananda). „Sat” oznacza prawdę. „Czit” symbolizuje mądrość (dźnianę). Tam, gdzie pojawiają się sat i czit, tam musi być „ananda” (błogość). Jeśli Bóg jest prawdą, trzeba Go sobie uświadomić dzięki prawdzie. Jeśli Bóg jest dźnianą, należy Go urzeczywistnić przez dźniana-margę (ścieżkę poznania). Jeśli Bóg jest błogością (anandą), trzeba Go sobie uzmysłować dzięki błogości. Podążajcie ścieżką miłości, a osiągnięcie cel w postaci jedności. Porzućcie wszelkie różnice. Oto największe przestanie dla was na dzisiaj.

Nie pozwalajcie sobie na różnice religijne

Ucieleśnienia boskiej miłości! Niezależnie od tego, gdzie będziecie, obojętnie w jakim kraju, nie pozwalajcie sobie na podtrzymywanie różnic religijnych. Nie wyrzekajcie się religii. Porzućcie różnice oparte na religii. Pozostańcie wierni swojej wierze i tradycjom. Gdy pozbędziecie się różnic religijnych, rozwinie się w was miłość. Gdy miłość będzie wzrastać, dostąpicie bezpośredniej wizji Boga. Słowne modlitwy pozbawione miłości są bezowocne. Zrozumcie, że miłość obecna w każdym człowieku jest wspólna dla wszystkich. To miłość połączyła was wszystkich. To sznur miłości związał was wszystkich. Miłość jednoczy, motywuje i przynosi wszystkim radość, dlatego rozwijajcie w sobie miłość.

tłum. Dawid Koziół
red. Iwona Piotrowska

Źródło: <http://www.ssbpt.info/ssspeaks/volume23/sss23-36.pdf>